

Sygn. akt **IC 476/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Chłopecka
Protokolant:	Protokolant sądowy Katarzyna Stosio

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i ustalenie

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 50.000 zł /pięćdziesiąt tysięcy złotych/ wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 marca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. tytułem odszkodowania kwotę 31.588,92 zł /trzydzieści jeden tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze/ wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od:

- kwoty 11.540,30 od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 17. 818,53 zł od dnia 2 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 2.230 zł od dnia 23 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

III. ustala odpowiedzialność pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. za szkody mogące ujawnić się u powoda A. B. w przyszłości;

IV. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

V. dokonuje stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy powodem A. B., a pozwanym (...) Spółką Akcyjną w W. w ten sposób, że powód ponosi koszty w wysokości 41,18 %, a pozwany w wysokości 58,82 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt: IC 476/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 maja 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powód A. B. domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty:

- 1) 85.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty;
- 2) 11.540,39 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty.

Ponadto powód domagał się ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za krzywdy mogące powstać w przyszłości, dalsze szkody i krzywdy w związku z doznanym przez powoda uszczerbkiem na zdrowiu i rozstrojem zdrowia i zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wskutek wypadku z dnia 5 września 2014 roku doznał poważnych obrażeń, przeszedł długie i bolesne leczenie i nigdy nie odzyska pełnej sprawności. Sprawca zdarzenia, K. W., który posiadał ubezpieczenie u pozwanego, został uznany za winnego spowodowania wypadku. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, a pozwany uznał swoją odpowiedzialność wobec zgłoszonego roszczenia i wypłacił powodowi częściowo kwotę z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania /k. 3-4 pozw/.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż zgłoszone przez powoda roszczenia są niewspółmiernie wygórowane i nie znajdują uzasadnienia w rozmiarze ustalonych u powoda trwałych następstw powypadkowych. Dodał, iż w toku postępowania likwidacyjnego zostały ustalone na rzecz powoda kwoty:

- 1) 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- 2) 4732,06 zł utracone korzyści/zarobki;
- 3) 1512 zł koszty opieki,
- 4) koszty leczenia 221 zł;
- 5) zniszczone i uszkodzone rzeczy osobiste/przedmioty 1000 zł
- 6) uszkodzony motocykl 6767 zł.

Pozwany wskazał, iż przy określeniu wysokości zadośćuczynienia wzięto pod uwagę charakter oraz rozmiar odniesionych obrażeń, dolegliwości leczenia, a także wysokość powstałego w wyniku trwałego uszczerbku na zdrowiu / odpowiedź na pozew k 123-125/.

W piśmie z dnia 11 stycznia 2017 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 17.818,53 zł (do łącznej kwoty 29.358,92 zł) tytułem odszkodowania za utracony zarobek wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty /pismo k. 422-422v./.

W dniu 27 listopada 2018 roku powód kolejny raz rozszerzył powództwo o kwotę 2230 zł tytułem odszkodowania (do łącznej kwoty 31.588,92 zł), w związku z koniecznością poniesienia kolejnych kosztów leczenia /pismo k. 580-582/.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie /protokół rozprawy k. 622, załącznik do protokołu rozprawy k. 627-628/.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2014 roku w W. na skrzyżowaniu ulic (...), K. W. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...), na skutek niezachowania szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, oraz nie ustąpienia pierwszeństwa przejazdu motocyklowi m-ki K. o nr rej. (...), doprowadził do zderzenia z tym motocyklem, w wyniku czego nieumyślnie spowodował u kierującego nim powoda A. B. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania kości promieniowej lewej, stłuczenie uda prawego i okolicy łędźwiowej /**dowody**: wyrok k. 86, zeznania świadka Y. T. k. 374-374v, zeznania powoda A. B. k. 300-301, k.614-615/.

K. W. w dacie wypadku, tj. w dniu 05 września 2014 r., posiadał umowę obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych w zakresie OC w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą W. /okoliczność bezsporna/.

Bezpośrednio po wypadku powód został przetransportowany do Szpitala (...), gdzie przebywał na Oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej do dnia 15 września 2014 roku. W szpitalu dokonano repozycji kości przedramienia prawego na aparacie wyciągowym i założono powodowi gips ramienny. W dniu 9 września 2014 roku u powoda dokonano operacyjnej repozycji kości promieniowej prawej oraz zespolenia płytką rekonstrukcyjną repozycję kości promieniowej prawej i zespolenia prętem R. /**dowód**: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 38-40/.

W okresie od dnia 12 lutego 2015 roku do dnia 16 lutego 2015 roku powód był ponownie hospitalizowany z rozpoznaniem: stan po złamaniu obu kości przedramienia prawego, powikłane złamanie płyty i stawem rzekomym. W dniu 13 lutego 2015 roku usunięto płytę i ponownie zespolono płytą z przeszczepami z talerza biodrowego i zastosowano metodę J. leczenia stawu rzekomego /**dowód**: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 34-35/.

W dacie wypadku powód miał 25 lat. Pracował zawodowo i był samodzielny finansowo. W tym czasie pracował w firmie zajmującej się sprzedażą rozwiązań dla posiadaczy kont na (...). Równoległe powód studiował filologię angielską na (...) Akademii (...) i korespondencyjnie odbywał kurs na uczelni z B.. Powód był bardzo aktywny sportowo. Od czasów szkolnych grał w badmintona, siatkówkę plażową, piłkę ręczną i nożną, siatkówkę. Biegał na różne dystanse. Trenował boks i crossfit. Ćwiczył po 9 razy w tygodniu /**dowody**: zeznania świadka M. J. k. 301-303, zeznania świadka B. B. k. 303-304, zeznania świadka Y. T. k. 374-374v., zeznania powoda A. B. k. 300-301 i k. 614-615/.

Wypadek z dnia 5 września 2014 roku był dla powoda sytuacją nagłą i nieprzewidywalną, do której nie mógł się przygotować. Po wypadku jego życie zmieniło się diametralnie. Doznał licznych obrażeń, które uniemożliwiły mu prowadzenie życia na dotychczasowym poziomie. Ponadto nie mógł kontynuować nauki i pracy zawodowej. W tym czasie był zdany na pomoc ze strony innych osób. Do dnia wypadku zarabiał średnio 8.000,48 zł brutto. Od dnia 5 września 2014 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim, zaś do dnia 3 lipca 2015 roku przyznano mu świadczenia rehabilitacyjne. Powód pozostawał bez pracy 15 miesięcy. Wrócił do pracy 1 grudnia 2015 roku. W tym czasie jego dochody uległy obniżeniu o kwotę 7738,30 zł w okresie od 09.2014 roku do 03.2015 roku oraz o kwotę 25.057,50 zł w okresie od 04.2015 roku do 11.2015 roku /**dowody**: zeznania powoda A. B. k.300-301 i k. 614-615, opinia pisemna biegłej A. M. k. 318-327, pisemna uzupełniająca opinia biegłej A. M. k. 338-342/.

Powód zgłosił szkodę osobową oraz majątkową pozwanemu (...) SA z siedzibą w W.. Szkada ta została zarejestrowana pod nr pod nr (...). Decyzją z dnia 12 marca 2015 roku pozwany (...) S.A. przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 17.733 zł. Na tę kwotę składały się: koszty opieki w wysokości 1512 zł, 1000 zł za zniszczone lub uszkodzone przedmioty, 15.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, 221 zł z tytułu kosztów leczenia /decyzja k. 146/.

Wyплаты odszkodowania pozostałej części pozwany odmówił. Powód nie zgadzał się z decyzją pozwanego i wniósł odwołanie. W dniu 25 sierpnia 2015 roku pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 4732,06 zł z tytułu utraconych zarobków /**dowód**: decyzja k 141/.

Wypadek spowodował u powoda duże cierpienie. Ból związany ze złamaniem obu kończyn górnych, zabieg operacyjny, uraz głowy, ogólne potłuczenie dawały silne dolegliwości bólowe. Najcięższy pod tym względem był okres bezpośrednio po wypadku, kiedy dolegliwości były bardzo silne. Zabieg operacyjny i pooperacyjny oraz ponowne

operacje to kolejny okres dużego bólu, wymagającego środków przeciwbólowych i długotrwałej rehabilitacji. Aktualnie u powoda utrzymują się dolegliwości natury ortopedycznej.

W wyniku wypadku doszło u powoda do trwałego uszczerbku na zdrowiu, który wynosi 30 % ze względu na naruszenie pierwotnej struktury anatomicznej. Obecnie u powoda nie istnieją objawy pourazowego uszkodzenia układu nerwowego. Natomiast pojawiły się u powoda ograniczenia ze strony stanu somatycznego, które uniemożliwiają mu funkcjonowanie na takim poziomie jak przez wypadkiem. Od czasu wypadku stał się zamknięty w sobie, mniej aktywny życiowo, w ograniczonym stopniu jest zdolny do czerpania radości z życia. To przewlekłe przygnębienie daje natomiast przesłanki do rozpoznania u niego przewlekłych zaburzeń adaptacyjnych, o łagodnym nasileniu związanych z wypadkiem z dnia 5 września 2014 roku. Powód przed wypadkiem prowadził aktywny tryb życia. Prowadził czynne życie towarzyskie oraz uprawiał sport. W wyniku doznanych urazów niemożliwe jest, aby powód prowadził swoje życie w wymiarze porównywalnym do tego sprzed wypadku. Stanowi to dla powoda bardzo duże źródło cierpień psychicznych. Powód bardzo przeżył okres bezpośrednio po wypadku oraz rehabilitację. Fakt, że nie mógł zarobkować stanowił dla niego źródło dodatkowych frustracji oraz upokorzeń, tym większych, że przed wypadkiem powód był osobą bardzo aktywną. Skutkiem wypadku było wycofanie się powoda z aktywnego życia towarzyskiego. Powód przestał spotykać się ze swoimi znajomymi. W wyniku wypadku powód stracił radość życia, czuje się wyobcowany oraz załęczniony. Wskazane zaburzenia adaptacyjne wymagały psychoterapii. Biegły lekarz psychiatra określił długotrwały uszczerbek na zdrowiu u powoda wynikający z wypadku, w wysokości 5% /**dowody**: zeznania świadka M. J. k. 301-303, zeznania świadka B. B. k. 303-304, zeznania świadka A. J. k. 375, zeznania świadka M. K. k. 375-376, pisemna opinia biegłej D. M. k. 424-427v., pisemna opinia biegłego M. G. k. 448-451, pisemna opinia biegłego T. G. k. 480-492, opinia biegłego J. P. k. 506-509 i k. 537-539, opinia biegłego R. W. k.551-567/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej powoda z okresu jego hospitalizacji, dołączonych opinii biegłych sądowych oraz dokumentów załączonych przez powoda oraz odpowiedzi na pozew pozwanego. Ustalenia stanu faktycznego zostały również oparte na podstawie przesłuchania w charakterze strony powoda A. B. oraz świadków.

Stanowiące podstawę ustalenia stanu faktycznego opinie biegłych w sposób bardzo szczegółowy wyjaśniły kwestie związane zarówno z leczeniem powoda oraz występującymi u niego dolegliwościami, jak i poniesionej przez niego szkodzi w postaci utraconych zarobków. Opinie te sporządzone zostały przez osoby kompetentne, posiadające ku temu odpowiednie kwalifikacje i w sposób zgodny z przyjętymi standardami. W ocenie Sądu opinie biegłych były pełne i wyczerpujące i jako takie nie budziły żadnych wątpliwości. Wnioski są sformułowane przejrzysto i logicznie uzasadnione. W toku procesu konieczne okazało się zwrócenie do biegłych w celu sporządzenia uzupełniających opinii, z związku z czym Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniających, w konsekwencji czego, zdaniem Sądu wszelkie wątpliwości zostały rozstrzygnięte.

Jako wiarygodne należy również uznać przesłuchanie w charakterze strony powoda A. B. oraz świadków M. J. (k. 301-303) i B. B. k. 303-304, Y. T. (k. 374-374v.), A. J. k. 375, M. K. (k.375-376). Wskazane depozycje miały charakter uzupełniający w stosunku do twierdzeń zawartych w opiniach biegłych i nie stały w sprzeczności w stosunku do nich. W ocenie sądu świadectwo powoda i powołanych świadków były spójne i logiczne, a Sąd nie znalazł podstaw aby je kwestionować. Sąd podobnie ocenił przedstawione przez powoda dokumenty, których treść nie powinna być kwestionowana.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu w części.

Co do zasady, swojej odpowiedzialności nie kwestionował w niniejszym postępowaniu pozwany (...) S.A., sporna w jego ocenie pozostawała jedynie wysokość dochodzonych przez powoda roszczeń oraz kwestia ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia obejmuje szkody, o jakich mowa w par. 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które, miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc szkody wyrządzone wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 i następane k.c.) jak i szkody wyrządzone na skutek czynu niedozwolonego (art. 415 i następane k.c.). Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy, ryzyka, słuszności oraz w sytuacjach, gdy odpowiedzialności nadano charakter absolutny(bezwzględny). Jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odpowiedzialność ubezpieczyciela, ubezpieczyciel może również świadczyć za szkody wyrządzone z winy umyślnej. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Istotą na ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest wejście ubezpieczyciela na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w sytuację prawną ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Z chwilą wyrządzenia szkody przez ubezpieczającego powstaje swego rodzaju trójstronny stosunek prawny łączący sprawcę szkody (ubezpieczającego), zakład ubezpieczeń oraz poszkodowanego. Stosunek wynikający z umowy ubezpieczenia OC ma charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego, jaki może zaistnieć pomiędzy sprawcą szkody a poszkodowanym, z tym że co do zasady zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela nie może być wyższy od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego. Wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego wywiera ten skutek, że ubezpieczony może liczyć na to, iż naprawienie szkody wyrządzonej przez niego nastąpi przez ubezpieczyciela, a zatem że nie wystąpi w jego majątku uszczerbek związany z koniecznością zaspokojenia świadczenia należnego poszkodowanemu. W razie uzyskania przez poszkodowanego tytułu egzekucyjnego wobec ubezpieczonego, który jest bezpośrednim sprawcą szkody, aktualizuje się ewentualny obowiązek ubezpieczyciela wynikający z umowy ubezpieczenia względem ubezpieczonego. (wyrok SN z dnia 24 listopada 1970 roku, II CR 679/70, OSN 1971, nr 7-8, poz.135)

Przepis art. 822 par. 4 k.c. stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia OC może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przez uprawnionego do odszkodowania należy rozumieć właśnie poszkodowanego. Z treści powołanego przepisu wynika, że jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność za szkodę jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, poszkodowany ma dwóch dłużników: tę osobę oraz ubezpieczyciela. Przepis ten nie wyklucza rzecz jasna możliwości żądania przez poszkodowanego odszkodowania wyłącznie od osoby odpowiedzialnej za szkodę. Jeżeli ubezpieczyciel zapłaci poszkodowanemu należne mu odszkodowanie, to ustaje obowiązek odszkodowawczy ubezpieczonego. Jeżeli natomiast roszczenie poszkodowanego zaspokoi ubezpieczony ponoszący odpowiedzialność cywilną za szkodę, to może on następnie kierować do ubezpieczyciela roszczenie o zapłatę na jego rzecz odszkodowania ubezpieczeniowego, równego odszkodowaniu, które zapłacił on uprzednio poszkodowanemu.

Odpowiedzialność sprawcy wypadku i fakt jego ubezpieczenia u pozwanego była w niniejszej sprawie bezsporna. W związku z czym nie budzi żadnych wątpliwości odpowiedzialność pozwanego wynikająca z art. 822 k.c. i zawartej umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Odnosząc się do spornej w niniejszej sprawie kwestii zadośćuczynienia, należy przypomnieć, że obszar krzywdy wyznaczają dobra osobiste człowieka, doznające naruszenia w warunkach, o jakich mowa w art. 444 k.c. i art. 445 par.1 k.c. Krzywda w rozumieniu art. 445 par.1 k.c. praktycznie nie jest naprawialna, tak jak nie są naprawialne szkody we wszelkich dobrach idealnych. Taka charakterystyka krzywdy pozwala stwierdzić, że obce są jej w zakresie naprawy mechanizmy służące sposobom naprawienia szkody majątkowej. Stąd też ustawodawca ogranicza w brzmieniu art.

445 par.1 k.c. do wskazania, że należne poszkodowanemu zadośćuczynienie ma być odpowiednie. Pamiętać przy tym należy, że o wysokości zadośćuczynienia przesądza to, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest odpowiednia z istoty swej należy do sfery uznania sędziowskiego. Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać jakąś ekonomiczną wartość (por. wyrok SN z 26 lutego 1962 roku, IV CR 902 OSNCP 1963, nr 5 poz. 107). W wyroku z dnia 16 lipca 1997 roku Sąd Najwyższy podkreślił, że „zdrowie stanowi dobro szczególnie cenne, toteż przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia za krzywdę prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra” (II CKN 273/97). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym: rodzaj obrażeń, czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, wiek poszkodowanego, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową i inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z 28 czerwca 2005 roku I CK 7/05, LEX nr 153254 i cytowany tam wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 roku, II CKN 605/00).

W wyniku zdarzenia powód doznał bardzo poważnych obrażeń ciała. Bez wątpienia dolegliwości bólowe w okresie bezpośrednio powypadkowym były bardzo duże. Następnie stopniowo ulegały obniżeniu, jednakże, pomimo tego, że aktualnie dysfunkcje nie są dużego stopnia, to skutki przedmiotowego zdarzenia powód będzie odczuwał już zawsze, a stwierdzone przez biegłych odchylenia są utrwalone. Skutkiem zaistniałego zdarzenia jest również brak możliwości dźwigania cięższych przedmiotów przez powoda, co z pewnością może ograniczać jego status na rynku pracy.

W odniesieniu do rozpatrywania kwestii zadośćuczynienia, Sąd zważył również na kwestię młodego wieku powoda, który w chwili zdarzenia miał zaledwie 25 lat. Powód był wówczas w pełni sił, mógł rozwijać swoją karierę zawodową i naukową. Wysokość wynagrodzenia, na które mógł liczyć powód w czasie zdarzenia kształtowała się na poziomie powyżej średniego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, a z racji młodego wieku powoda oraz biorąc pod uwagę doświadczenie życiowe należy uznać, że z upływem czasu uległoby wzrostowi. Nagłe zdarzenie w postaci wypadku komunikacyjnego stanowiło więc dużą stratę z punktu widzenia zawodowego. Należy wziąć również pod uwagę fakt wycofania się powoda z życia osobistego, utratę możliwości uprawiania sportów, chodzenia na treningi, które były sposobem na spędzanie wolnego czasu. Na skutek wypadku komunikacyjnego A. B. doznał szeregu obrażeń ciała, i do chwili obecnej nie odzyskał pełnej sprawności. Następstwa wypadku znacznie ograniczyły go ponadto w codziennych czynnościach. W szczególności powód musiał zrezygnować z aktywnego trybu życia, aktywnych form spędzania czasu wolnego. Bezpośrednio po zdarzeniu przebywał on w szpitalu, gdzie przechodził liczne zabiegi, następnie wymagał stałej opieki w warunkach domowych, był uzależniony od opieki innych osób. Powód stał się człowiekiem niepełnosprawnym, obsługiwanym przez innych, zamkniętym w sobie. Chociaż jego kondycja uległa poprawie, powoda będą czekały kolejne zbiegi medyczne związane ze skutkiem wypadku.

Oceniając roszczenie o zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze fakt, iż dolegliwości, z jakimi musiał borykać się powód w minionych latach i obecny stan jego zdrowia, są wynikiem przedmiotowego wypadku. Sąd wziął również pod uwagę, że uszczerbek na zdrowiu powoda został zakwalifikowany jako trwały. Kondycja zdrowotna powoda nie osiągnie już oczywiście stanu sprzed wypadku. Wszystkie te okoliczności zdaniem Sądu przemawiają za zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Kwota ta odpowiada doznanej krzywdzie, która nie prowadzi zdaniem Sądu do nieuzasadnionego wzbogacenia się powoda.

Co do odsetek, to należy wskazać, że odsetki ustawowe z uwagi na charakter roszczenia i ustalenie rozmiaru krzywdy i wysokości odszkodowania na datę zamknięcia rozprawy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego (art. 363 § 2 k.c.) zostały zasądzone od daty wydania wyroku. Dlatego też dalej idące roszczenie o zadośćuczynienie, także w zakresie odsetek pozwu mając na uwadze powyższe rozważania, należało uznać za nieuzasadnione, wobec czego podlegało ono oddaleniu (pkt IV wyroku).

Odnosząc się z kolei do roszczenia o odszkodowanie Sąd uznał, iż powód wykazał rozmiar szkody majątkowej, dlatego też uznał za zasadne zasądzenie kosztów z tytułu: utraconych zarobków w wysokości 22.550,59 zł obliczonych na podstawie opinii biegłej A. M., wartości zniszczonej w wypadku odzieży motocyklowej jak i zniszczonych rzeczy osobistych w wysokości 6649 zł, wydatków na leki w kwocie 159,33 zł (k. 11 i k. 12) oraz kosztów niezbędnej przyszłej rehabilitacji medycznej 2.230 zł.

Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 31.588,92 zł odszkodowania.

Zgodnie z art. 817 par. 1 k.c. ubezpieczyciel ma obowiązek wypłaty świadczenia w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie pozwany otrzymał zawiadomienie o roszczeniach powoda w dniu 20 września 2014r. Dlatego też odsetki od dochodzonych pierwotnie roszczeń tj. kwoty 11.540,30 zł zostały zasądzone od 21 października 2014r. Dodatkowe roszczenia z tytułu utraconych zarobków zostały zgłoszone pozwanemu 30 stycznia 2017 r., zaś odsetki od tych roszczeń zostały zasądzone od dnia 2 lutego 2017r. oraz kolejny raz zgłoszone w dniu 11 grudnia 2018 roku zaś odsetki od tych roszczeń zostały zasądzone od dnia 23 lutego 2019 roku.

W odniesieniu do kwestii ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać istnienia bądź też nieistnienia stosunku prawnego tylko i wyłącznie wtedy kiedy ma w tym interes prawny. Interes prawny powoda we wskazanej sprawie zachodzi i przejawia się w zlagodzeniu trudności dowodowych, które mogą powstać na skutek upływu czasu od zdarzenia wywołującego szkodę i w związku z tym powodować trudności w jej dochodzeniu. Zasadności tego twierdzenia nie zmienia również fakt, że obecna regulacja art. 442(1) k.c. gwarantuje poszkodowanemu możliwość dochodzenia naprawienia szkód, które ujawnią się w późniejszym terminu bez obawy o podniesienie przez pozwanego skutecznego zarzutu przedawnienia. Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z wielokrotnie wyrażanym przez Sąd Najwyższy poglądem, który Sąd w pełni podziela, powód dochodzący naprawienia szkody na osobie ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV CSK 410/09, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r., II CZP 2/09). Oczywistym przy tym jest, iż ustalenie tej odpowiedzialności nie pociąga za sobą automatycznie prawa powoda do skutecznego domagania się dalszych kwot tytułem odszkodowania, czy też zadośćuczynienia, albowiem w razie ewentualnego późniejszego zgłoszenia takiego żądania kwestie jego zasadności będą podlegały odrębnej ocenie i ustaleniu sądu rozpoznającego sprawę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. ustalając, że powód ponosi koszty procesu w 41,18 %, a pozwany w 58,82 % i na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt V wyroku).

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.